

Nyt joudun kyllä sanomaan, että olen Jeesuksen kanssa eri mieltä.

Me elämme tällä hetkellä väliajassa, odotusajassa. Helatorstaina Jeesus lupasi opetuslapsille Pyhän Hengen, mutta vielä Pyhää Henkeä ei ole lähetetty, vaan odotamme ensi sunnuntaita, helluntaita, jolloin se tapahtuu. Se, mistä minä olen Jeesuksen kanssa eri mieltä, on se, että kun hän poistui täältä maailmasta opetuslastensa luota ja antoi tuon lupauksen Pyhästä Hengestä, niin hän sanoi, että ”siihen ei ole enää montakaan päivää” (Ap. t. 1: 5). Minun mielestäni ei voi sanoa niin, jos sitten kuitenkin menee kymmenen päivää! Minä luulen, että siinä kerkesi jo useampikin opetuslapsi miettiä, että tuleekohan sitä ollenkaan ja unohtikohan Jeesus kuitenkin lupauksensa.

Tänä keväänä me olemme tottuneet odottamaan. Tämän maailmanlaajuisen pandemian myötä mekin olemme joutuneet sulkeutumaan omiin asuntoihimme ja odottamaan, että milloin tämä tilanne muuttuisi. Siitä näkökulmasta, että me olemme odotelleet jo kaksi kuukautta, eikä loppua näy, niin tietysti tuo kymmenen päivää tuntuu aika lyhyeltä. Mutta minä luulen silti, että meidän kokemuksissamme voi olla samanlaista kuin opetuslasten kokemuksissa tuon kymmenen päivän aikana: turhautumista ja huolta siitä, onko Jumala unohtanut meidät, onko Jeesus unohtanut, mitä lupasi. Päästäänkö tästä odotuksesta koskaan?

Niin, helluntai tulee. Me tiedämme, että se tuli lopulta opetuslapsille, ja sitä me juhlistamme ensi sunnuntaina. Opetuslapset saivat silloin nähdä, että Jumala ei ollut unohtanut, että Jeesus ei ollut unohtanut, vaan heidän asiansa oli hoidossa. Jumala vain toimi omalla ajallaan ja omalla aikataulullaan. Siihen meidänkin pitää nyt, ystävä, luottaa. Niin vaikealta kuin se välillä tuntuukin tässä odotuksen aikana, varsinkin jos tähän liittyy vielä yksinäisyyttä ja monenlaista kärsimystä ja sairautta, silti kuule, ystävä: Sinun asiasi on hoidossa. Jumala ei ole unohtanut sinua. Tämän odotuksen jälkeen on meillekin koittava se päivä, että Jumalan lupaukset täyttyvät. Mutta Jumalalla on omat aikataulunsa, eikä hän ole niistä meille tilivelvollinen.

Sitten, kun helluntai koitti, niin luulen, että kymmenen päivän odotus ei opetuslapsista enää tuntunutkaan pitkältä. Ehkäpä he siinä vaiheessa myös näkivät koko tuon kymmenen päivää toisessa valossa. Hehän olivat viettäneet sen yhdessä. Ei Jumala ollutkaan hylännyt heitä, he olivat toistensa seurassa. Tulee mieleen Emmauksen tien kulkijat. He eivät tunnistanee seurassaan kulkenutta Jeesusta, vaan vasta sitten, kun hän mursi leipää, heidän silmänsä avautuivat. Vasta jälkeensä he tajusivat, että Jeesus oli koko ajan rinnalla ja läsnä.

Näin se on usein meidänkin elämässämme. Vasta jälkeensä, joskus vasta vuosien kuluttua, odottamisen, kipujen ja kärsimysten jälkeen, ja usein juuri silloin kun murretaan leipää ehtoollispöydässä, saakin huomata, että Jumala on ollut koko ajan lähellä. Hän ei ole unohtanut meitä. Hän ei ole unohtanut sinua, eikä minua, vaan meidän asiamme on hoidossa. Yritetään siis tänäkin aikana muistuttaa itseämme psalmin sanoilla: ”Miksi olet masentunut, sieluni, miksi olet niin levoton? Odota Jumalaa! Vielä saan kiittää häntä, Jumalaani, auttajaani.” (Ps. 42: 6)